

Cases sense llibres

Soc dels qui, quan entra en una casa on no havia estat abans, miro quins llibres tenen als prestatges. La presència, la disposició, la quantitat i la qualitat dels llibres que trobem a casa d'algú dona informació sobre els seus habitants. Com també en donen els elements decoratius, l'estil dels quadres penjats a les parets, la presència i les característiques dels animals de companyia o el gruix de pols acumulat sobre els mobles. Que hi hagi molts llibres o n'hi hagi pocs, que tots estiguin concentrats en un mateix espai o repartits, que majoritàriament es tracti de novel·les romàntiques o de tractats filosòfics... són indicadors que ens poden ajudar a conèixer els amfitrions.

Una informació, però, que caldrà ampliar, si pretenem relacionar-nos amb el propietari o llogater de l'immoble, perquè d'entrada no sabem si els llibres són seus, si realment se'ls ha llegit o si no hi ha cap llibre perquè tot el que llegeix ho agafa en préstec de la biblioteca o perquè els llibres, un cop acabats, els regala a algú o els ven per internet.

Som el que llegim, és cert, i som els nostres llibres. Però també som el que fem, el que vivim i on vivim. Casa nostra parla de nosaltres.

L'absència de llibres, tanmateix, difícilment converteix els ocupants d'un habitatge automàticament

en persones poc interessants, com afirmava Màrius Carol en el seu article d'opinió a La Vanguardia el dia de Sant Jordi: «Així que, si en una casa no veiem llibres, és que no hi ha ningú. Almenys, ningú que ens pugui interessar». A banda d'esnob i superficial, em sembla una afirmació desencertada. I ho dic jo, que estimo els llibres, en tinc la casa plena i no m'imagino la vida sense llegir. Entenc la reflexió que hi ha darrere les paraules de Carol, i més en el context de la data en què les va publicar: cal que ens envoltem de llibres, perquè llegir ens converteix (o ens pot arribar a convertir) en persones més cultes, més sensibles, més nobles, més riques, més desvetllades, més felices, amb millor coneixement de la naturalesa humana... i, per tant, en persones potencialment més interessants. Això, però, no converteix els qui no llegeixen en persones que no tenen interès. ¿De debò no heu conegut ningú que, tot i no haver llegit mai un llibre, té un bagatge de la vida, un coneixement del món o una capacitat innata per a la conversa que ens el mostra com una persona interessantíssima? Us puc assegurar que jo n'he conegut unes quantes i estic convençut que m'entendreu si, com jo, procediu d'un entorn modest, humil, rural, sense avantpassats amb títol universitari (i, per tant, sense llibres als prestatges), on les primeres novel·les que van entrar van ser les que regalaven a «La Caixa» als anys 70 i 80.

